Р Е Ш Е Н И Е
№ 40518

гр. София, 19.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 18.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Анета Юргакиева
ЧЛЕНОВЕ: Мая Сукнарова
Цветелина Гоцова

при участието на секретаря Елена Гюрова, като разгледа дело номер **4524** по описа за **2026** година докладвано от съдия Анета Юргакиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на Общинска служба по земеделие – „Източна“, подадена чрез адв. Ц. П., срещу Решение № 20135911 от 30.01.2025 г. на Софийския районен съд /СРС/, 127 състав, постановено по гр.д. № 21323/2016г.

Според изложеното в касационната жалба постановеното съдебно решение е неправилно, тъй като е засегнато от порок по чл. 209,ал.1,т.3 АПК. Жалбоподателят счита, че решението не е съобразено със събрания по делото доказателствен материал и не отговаря на духа и буквата на материалния и процесуалния закон. Излагат се доводи, че е налице мероприятие, което не позволява възстановяването на наследниците на бившия собственик, тъй като процесните имоти попадат в урбанизирана територия, като част от тях попадат върху други парцели, отредени за улица и училище. Сочи, че е налице влязла в сила Заповед на кмета на район К. № РД-64-01 от 17.08.2015г., с която се определя нова застроена площ на процесните имоти - за поземлен имот № 187 се посочва, че попада извън територията на приетия помощен план за кв. К., като се определя застроена цялата площ от 664 кв.м., а по отношение на поземлен имот № 184 същият се изменя на 597 кв.м. По отношение на поземлен имот № 726 се сочи, че попада извън територията на приетия помощен план за[жк], като от графичните оригинали на плана става ясно, че имотът е бил с незастроени граници, което прави невъзможно изработването на скица и определянето на застроената площ. Счита, че първоинстанционният съд не е съобразил, че процесното решение е издадено с оглед посочените в Решение № 5274 от 31.07.2014г. указания на АССГ. Твърди, че при

новия акт от 23.03.2016г. са съобразени всички факти и доказателства. С оглед на горното моли да бъде отменено Решение № 20135911 от 30.01.2025 г. на СРС по гр. д. № 21323/2016 г. и да бъде постановено ново, с което да бъде отхвърлена жалбата. Претендират се разноски.
В съдебно заседание касаторът е представляван от адв. С., която поддържа касационната жалба.
Ответникът И. Р. Ц. се представлява по делото от адв. И. А., който оспорва касационната жалба, като я счита за неоснователна. Конкретни доводи излага в депозирания писмен отговор.
Ответникът Ц. Р. Ц. не се явява и представлява по делото и не изразява становище по касационната жалба.
Ответникът В. Г. С. не се явява и представлява.
Ответникът Х. Г. Ц. не се явява и представлява.
Заинтересованите страни - Г. К. Ц., Г. И. Б., С. К. Ц., Е. М. Г., В. Б. Д., В. С. Г., К. Г. М., В. Д. К. и Р. А. Ц. не се явяват и представляват по делото и не изразяват становище по касационната жалба.
Административен съд София – град, XIV касационен състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:
Касационната жалбата е подадена в срок и от надлежна страна, поради което е допустима.
По същество е неоснователна.
От фактическа страна СРС е установил следното:
М. Г. П. е подала в качеството на наследник на С. М. Ц. заявление с вх. № 96/07.10.1991 г. за възстановяване на собствеността върху земеделски земи в землището на [населено място], ЕКНМ 41229, [община].
С молба-декларация от 26.11.2009 г. от Р. А. Ц. като наследник на С. М. Ц. е декларирано местонахождението на следните имоти: имот с площ от 1.100 дка в местността „Стария лак“ - пл. № 187, имот с площ от 1.100 дка в местността „М. кража“ - пл. № 184 и имот с площ от 0,500 дка в местността „Т.“ - пл. № 726.
С Решение № 96/03.12.2009 г. на ОСЗ К. на наследниците на С. М. Ц. е признато правото на собственост върху имотите по молбата от 26.11.2009 г., но възстановяването на имотите е отказано, като е посочено, че собствениците следва да представят удостоверение и скица по чл. 13, ал. 4, ал. 5 и 6 от ППЗСПЗЗ.
С влязло в сила Решение № 5274/31.07.2014 г. по КАХД № 698/2013 г. по описа на АССГ, Решение № 96/03.12.2009 г. на ОСЗ К. е отменено, и преписката е върната на административния орган за ново произнасяне след изпълнение на процедурата по чл. 11, ал. 4 ППЗСПЗЗ.
След връщане на преписката на административния орган е издадена от кмета на Район „К.“ Заповед № РД-64- 01/17.08.2015 г., с която застроената площ на имот с пл. № 187 е определена на 664 кв.м. На основание чл. 13, ал. 5 ППЗСПЗЗ и искане с вх. № 9400- 122/1/06.03.2015 г. на М. Г. П. е издадено удостоверение относно бивш имот с пл. № 187 от стар кадастрален план на м. „К.“, емисия 1957 г., попадащ в кадастрален лист № Б-11-10-Г, съгласно което бившият имот по графични данни съдържа 664 кв.м., от които няма площ, подлежаща на възстановяване, поради застрояване, като собствениците следва да бъдат обезщетени. Заповед № РД-64-01/17.08.2015 г., е връчена на М. Г. П..
Със Заповед № РД-64- 03/17.08.2015 г. на кмета на Район „К.“ застроената площ на имот с пл. № 184 е определена на 597 кв.м. На основание чл. 13, ал. 5 ППЗСПЗЗ и искане с вх. № 9400-122/1/06.03.2015 г. на М. Г. П. е издадено удостоверение относно бивш имот с пл. № 184 от стар кадастрален план на м. „К.“, емисия 1957 г., попадащ в кадастрален лист № Б-11-10-Г, съгласно което бившият имот по графични данни съдържа 597 кв.м., от които няма площ подлежаща на възстановяване поради застрояване, като собствениците следва да бъдат обезщетени. Заповед N° РД-64- 03/17.08.2015 г. е връчена на М. Г. на 09.09.2015 г.

По отношение на имот с пл. N° 726 не е издавана заповед на кмета на общината за определяне на застроената част от имота.
По делото пред СРС е изслушана съдебно-техническа експертиза, която е установила, че имот със стар пл. N° 187 попада в урбанизирана територия, в границите на регулационния план в кв. 32 и малка част върху [улица]и [улица], като регулацията е приложена, има изградени жилищни сгради и за този имот няма незастроени части извън тези, които са признати за застроени със заповедта на кмета на [община]. За имот със стар пл. № 184 е установено, че попада в урбанизирана територия, в границите на регулационния план в кв. 30, [улица]и част от кв. 1, като регулацията е приложена, има изградени жилищни сгради и за този имот няма незастроени части извън тези, които са признати за застроени със заповедта на кмета на [община]. Вещото лице е посочило, че имот със стар пл. № 726 попада в улична регулация, а останалата част в квартал 76 по регулационния план, като западната част на имота е извън регулация. Експертът е разяснил, че регулационният план в тази част на района не е приложен и имотът не е застроен. Вещото лице е установило, че застрояването в имоти със стари пл. N° 184 и 187 е било завършено към 01.03.1991 г. Разяснило е, че разликата между площта на процесиите имоти в обжалваното решение и предходното решение на ОСЗ от 03.12.2009 г. (отм. с Решение № 5274/31.07.2014 г. на АССГ) се дължи на изработения помощен план, който впоследствие не е ползван, като имотите в предходното решение са с четирицифрени идентификационни номера. Съгласно предходните възстановителни решения имотите са с площ съответно от 1.100 дка и 0,500 дка.
При така установеното СРС е отменил Решение № 96/23.03.2016г. и е върнал преписката на административния орган за издаване на нов административен акт с указания за изпълнение на процедурата по чл. 11, ал. 4 ППЗСПЗЗ по отношение на имот, заявен с пореден № 8 от заявлението на М. Г. П. за възстановяване на право на собственост върху земеделски земи със стар пл. № 726 и при съобразяване на частта от Решение № 96/03.12.2009 г., която е влязла в сила.
За да постанови такъв акт, районният съд е приел, че дадените от АССГ с Решение № 5274/31.07.2014 г. по КАХД № 698/2013 г. указания не са изпълнени в пълнота, тъй като предмет на Решение № 96/03.12.2009 г. са имоти, заявени с № 4, 8 и 11 от заявлението за възстановяване на правото на собственост върху земеделски земи и установени с опис-декларация от 06.12.1948 г., а в обжалваното по делото решение административният орган не се е произнесъл по отношение на имот, заявен с пореден № 8, и за него е налице мълчалив отказ. Посочил е, че липсата на заповед на кмета на общината по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ не освобождава административния орган от задължението му да се произнесе по направеното искане за възстановяване на право на собственост, като органът служебно е следвало да изпрати заявлението на компетентния орган за произнасяне по въпроса за наличието и размера на застроената, съответно незастроената част от имота, заявен с пореден № 8. Посочил е също, че предмет на КАХД № 698/2013 г. на АССГ е Решение № 96/03.12.2009 г. в частта относно отказа да бъде възстановено правото на собственост в съществуващи (възстанови) стари реални граници върху подробно индивидуализирани три имота с обща площ от 2700 кв.м., респ. в частта, с която е признато правото на собственост върху нива с площ от 1,100 дка в местността „Стария лък“, нива с площ от 1,100 дка в местността „М. К.“ и нива с площ от 0.500 дка в местността „Т.“, административният акт е влязъл в сила, поради което незаконосъобразно с Решение № 96/23.03.2016 г. е признато право на собственост върху имоти в местностите „Стария лък“ и „М. К.“ с по-малки площи - 0.664 дка и 0.597 дка. Изложил е, че застрояването на имота не е пречка за признаването му за собственост на наследниците на собственика му преди обобществяването и същите имат право на обезщетение съразмерно на вида и площта на имота.
Решението е правилно.

Районният съд е установил подробно, вярно и точно фактическата обстановка по случая и въз основа на нея е извел правилни изводи. Съдът е направил обоснован извод, че с оспореното пред него Решение № 96/23.03.2016 г. административният орган се е произнесъл по въпрос, който е бил вече решен със стабилен административен акт - частта от Решение № 96/03.12.2009 г. на ОСЗ К., с която се признава признато правото на собственост върху процесните имоти.

От присъединеното съм делото гр.д. № 24316/2011 г. по описа на СРС, ведно с КАХД №698/2013г. на АССГ, е видно, че Решение № 96/03.12.2009 г. на ОСЗ „К.“ е било обжалвано от М. Г. П. единствено в частта относно отказа да бъде възстановено правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници. В останалата му част административният акт не е бил обжалван, съответно е влязъл с сила. Съобразно заявения предмет на оспорване е и диспозитивът на постановеното от СРС Решение № I-33-122/11.10.2012 г. по адм.д. № 24316/2011 г., според който се отхвърля жалбата против Решение № 96/03.12.2009 г. в частта, с която ОСЗ „К.“ по преписка № 96/07.10.1991г. отказва на наследниците на С. М. Ц. да възстанови правото на собственост в съществуващи стари реални граници на следните имоти: нива от 1,100 дка, находяща се в местността „Стария лък“, заявен под № 4 в заявлението; нива с площ от 1,100 дка в местността „М. К.“, заявен под № 8 от заявлението, както и нива с площ от 0.500 дка в местността „Т.“ , заявен под № 11 от заявлението. Решението на СРС е отменено от АССГ с Решение № 5274/31.07.2014 г. по КАХД № 698/2013 г. и преписката е върната на ОСЗ - Район „К.“, [населено място] с указания за ново произнасяне след изпълнение на процедурата по чл. 11, ал. 4 от ППЗСПЗЗ. Следователно, както правилно е установил районният съд, при новото произнасяне ОСЗ К. не е имала правомощие да се произнася по отношение правото на собственост, тъй като това право вече е било признато с влязъл в сила административен акт.

Като не е съобразил това обстоятелство, административният орган незаконосъобразно е формирал волеизявление за признаване правото на собственост за два от посочените три имота – за имот пл. № 187 и пл. № 184, предмет на Решение № 96/03.12.2009 г. на ОСЗ „К.“, при това с по-малки площи, съответно, 0.664 дка и 0.597 дка, както правилно е отбелязал СРС.

Напълно се споделят от настоящата инстанция и изложените от районния съд мотиви досежно формирането на мълчалив отказ за третия имот – пл. № 726, заявен с пореден № 8. Този имот също е бил предмет на Решение № 96/03.12.2009г., съответно на гр.д. № 24316/2011 г. на СРС и КАХД №698/2013г. на АССГ, поради което е обхванат от задължителните указания, които са дадени от съда с Решение № 5274/31.07.2014 г. при връщането на преписката на административния орган. За този имот указанията не са изпълнени и административният орган не се е произнесъл по искането за възстановяване на правото на собственост. С оглед на това правилно районният съд е указал на административния орган, че следва да бъде изпълнена процедурата по чл. 11, ал. 4 ППЗСПЗЗ по отношение на този имот с пл. № 726, заявен с пореден № 8, както и че при произнасянето относно възстановяване на правото на собственост следва да бъде съобразена частта от предходно издаденото Решение № 96/03.12.2009 г., която е влязла в сила, а именно – частта, с която е признато правото на собственост.

Предвид изложеното, касационната жалба се явява неоснователна и решението на СРС следва да бъде оставено в сила като валидно, допустимо и правилно.

При този изход на делото претенцията на касационния жалбоподател за присъждане на разноски следва да бъде оставена без уважение.

Предвид на горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София – град, XIV касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20135911 от 30.01.2025 г. на Софийския районен съд, 127 състав, постановено по гр. д. № 21323/2016 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: